

הזמנה למשפט

וכולם בלתי-מפלגתיים, התנדבו מרצונם החופשי לקבל על עצמם את ההגנה במשפט זה והסכימו ביניהם על נוסח אחד ונמרץ של כתבי-ההגנה, המרחיב בהרבה את היקף ההאשמות נגד הקצין בן-גוריון, צריכה לעודד כל אדם אובייקטיבי וברידעת למחשבה.

יש מקום לחשש כי מסד-עשן זה הונח עלידי דוברי הקצין בן-גוריון מתוך מטרה ברורה להכשיר את הקרקע לביטול המשפט עלידי הקצין בן-גוריון בעוד מועד, עלימנת להתחמק מעדות, מחקירת שתי-ערכב ומהכרעה משפטית.

חשש זה סביר במיוחד לאור העובדה שהקצין בן-גוריון לא הגיש עד היום שום משפט נגד „העולם הזה”, אלא הסתפק בהגשת תביעה נגד „שורת המתנדבים”. בתביעה זו הוא מכחיש דברים שלא נאמרו ואינו מכחיש דברים שנאמרו, כך שהיא מאפשרת לו נסיגה נוחה בכל עת.

על אף הפרובוקציה, לא יגלה „העולם הזה” בשלב זה את תוצאות המשך חקירותיו. אולם עם זאת חוזר „העולם הזה” ומודיע שלמרות כל הפיזופים אשר הופצו ויופצו בדרכים שונות עלידי נושאי-דברו של הקצין בן-גוריון, לי הקצין בן-גוריון פסול לחלוטין משמש כסגן המפקח הכללי של משטרת ישראל, ואף לא כשוטר פשוט.

יתר בהירות, וכדי לאפשר לקצין בן-גוריון לתבוע אותנו דיון, קובע „העולם הזה” את העובדות הבאות:

בעוד שמשפטו של הקצין בן-גוריון נגד „שורת המתנדבים” רק החל, עשה התובע עצמו מעשה בלתי-רגיל, אשר כמוהו כבזיון בית המשפט שממנו הוא מבקש צדק.

השיטה: לבדל את דעת-הקהל עלידי ערימה של טענות שלא לעניין, מבוססות על הצאיר-עובדות ועל כזבים ממש. המכשיר: כתבה ב„הארץ”. הצורה: מאמר הנראה כמוזמן ומוכתב, מזווה פרסומת מיוחדת ברחובות. מתוך זילזול מוחלט במערכת המשפט בארץ, אשר חבר מפלגתו של עורך „הארץ” ממנה עליה, ביקש הקצין בן-גוריון לתת עדות מבלי שיהיה צמוד לשבועה ולחקירת שתי-ערכב.

דברי ההכחשה וההשמצה אינם מורידים דבר מן ההאשמות הכבדות שהוטחו בפני הקצין בן-גוריון, אלא אך חיוקו האשמות אלה והוסיפו עליהן. הקצין בן-גוריון הוא עדי-המקד נגד הקצין בן-גוריון.

„העולם הזה” הפסיק בפרסום גילוייו לאחר הגשת ההגנה במשפט נגד „שורת המתנדבים”, הן מתוך אמונה כי האמת תתברר כזוה בבית-המשפט, והן כדי שלא תישלל מן ההגנה במשפט זה היכולת להשתמש בגילויים הסודיים ברגע ובשעה המתאימים. פרסום גילויים אלה בטרם עת היה מאפשר לחוגים המעוניינים לטשטש את העקבות, עלידי הפעלת לחץ על עדים ובשיטות אחרות.

עצם העובדה ששדושה עורכי-דין ידועים, בעדי עבר פוליטי שונה,

4. הקצין בן-גוריון עבר על תקנות-ה-פיקוח ואלו תקנות הפיקוח אשר בגינן נכלאו אזרחים לרוב.

5. הקצין בן-גוריון ניצל את משרתו-ה-ציבורית לצרכיו הפרטיים.

6. הקצין בן-גוריון נהג במשרתו בניגוד למוסר הציבורי.

7. הקצין בן-גוריון חי חיי הוללות, ה-מכתימים את שמה הטוב של משטרת ישראל והממיטים עליה קלון.

1. הקצין בן-גוריון זכה לתפקידו שלא בהתאם לנסיגו, לכשרונותיו ולסגולותיו האישיות, באשר זכה להעדפת-יתר לעו-מת קצינים אחרים, העולים עליו הן בנס-יונם והן בסגולותיהם.

2. הקצין בן-גוריון עבר על תקנות-מת-קנות המשמעת, המהווה חלק מפקודת המשטרה; עבירה על תקנות המשמעת מחייבת פיטוריו של קצין ללא פיצויים והעמדתו לדיון בפלילים.

3. הקצין בן-גוריון התרועע עם אנשים שהיו חשודים על מטה המשטרה כעבר-יינים.

מתוך הערכת מזוא חימרתן של האשמות אלה, תובע „העולם הזה” את מילוקו המידי של הקצין בן-גוריון ממעמדו ומעמיד לדיון ציבורי את השאלה אם לאור האשמות אלה זכאים הממונים עליו להוסיף ולכהן במשרותיהם הציבוריות ככדור-האחריות. „העולם הזה”, כשבעון הנפוך ביותר במדינה, היוצא לאור בחזק והנקרא עלידי רבבות קוראים בארץ ומחוצה לה, מקבל על עצמו את

1956. בשנת הבחירות לנשיאות, כך קוהתה, כאשר מיליוני הקולות של יהודי אמריקה שוב יהיו חשובים לשתי המפלגות היריבות, הצטרף ושינגטון לשנות את יחסה לישראל. רעת. על אף הבחירות הממשמשות ובאות, סיפקה אמריקה את הנשק לסעודים, מסרבת לספק לישראל את סוגיה-הנשק החשובים בי יותר.

מה קרה? מפה לאון נמסרה במסדרונות הממשלה התשובה: יהודי אמריקה הכזיבו. הם לא התעוררו למסע-מגן-דויד חדש. הצינונים פעלו, כרגיל. אולם שום התעור-רות המונית גדולה, כמו בימי מלחמת תש"ח, לא הציפה את יהודי אמריקה.

שעיר לעזאזל. מעטים בישראל הבינו את הסיבות העמוקות לאכזבה זו. הן פורטו, החורש, בסקירה שחברה עלידי הועד היהודי

נים וחצי מליון נפשי. במשפט הגדול טען קסטנר כי אותו הס, בכר וקסטנר עצמו נפי-גשו כבודפשט בימי ההשמדה. „רק אם ייעשה עוול...” כשהחלו ה-שבוע הסיכומים, היתה האחירה באולם ה-ירושלמי הקטן מחושמלת. הכריז תמיר: „רק אם ייעשה עול משפטי משעז לא יוע-מד קסטנר לדיון!”

ציונות הפחד הגדול

משך 3 שנים ציפתה ממשלת ישראל לשנת * שאין להחליפו עם רודולף הס, סגנו של היטלר, שצנח באמצע המלחמה על פני בריטניה והציע לצרצ"ל על דעת עצמו לכי-רות שלום עם הנאצים כדי להשמיד במשותף את ברית-המועצות.

„נדרש בעוון עינויים.” היתה זאת הסנסציה העיקרית, אך לא היחידה, של ה-שבוע. חומר אחר שהוצג בבית-המשפט (אך, כמו הדו"ח של חקירת קרומי, לא נתקבל עלידי רשמית):

● הרשימה הרשמית של פושעי-המלחמה מחודש מארס, 1947, ארבעה חדשים לפני הצהרת קסטנר לטובת בכר, בה הופיע שמו של קורט בכר כ„נדרש עלידי ארצות-הברית בעוון עינויים במחנה-ההשמדה של מאטהאוז-זן ובבודפשט.”

● דו"ח על חקירת בכר בנירנברג, בו הגדיר את קסטנר במלים: „אפשר לומר ש-היה שותפי.”

● דו"ח על חקירת בכר בנוכחות קסטנר, בו טען שאינו מכיר כלל את רודולף הס, מ-פקד מחנה-ההשמדה של אושויץ, שרצח ש-

השני יודע על ענין קרומי. הוא ניגש לפור-צץ את הפצצה מייד.

תוך כדי חקירתו את צדוק, הגיש תמיר לבית-המשפט את דו"ח חקירתו של קרומי בנירנברג. בדו"ח זה רשום כי רוצח-המיליון-נים הגיש לחוקרו מכתב מאת ד"ר ישראל רודולף קסטנר, משנת 1947, בו תבטיח לו קסטנר כי „אעשה כמיטב יכולתי כדי לסייע לך בהחזרת חרותך!” חתם ב„נרישט-שלום לבבית.”

היתה זו העובדה המזעזעת ביותר שנתגל-תה מאז יצא לאור העולם ענין הסגרתו של יואל בראנד. כי בניגוד לבכר, איש המחלקה הכלכלית של מכונית-הרצח, היה קרומי חבר „החטיבה המיוחדת להשמדת היהודים”, בעל דרגה שחה לזו של אייכמן.

קסטנר, שישב באולם, החליף צבעים, שתק.